

BOSLUK

*Bülbülün aşkıdır
güldeki koku.*

ROMAN

AHMED
GÜN BAY
YILDIZ

Gerici

Küme küme bulutlar, dünyanın üzerine kara bir çarşaf gibi çöküp kaldı.

Karanlıkların düşmanı ışıklardır.

Şafak vakti yaklaşmıştı. Çok geçmeden nurun ilk ışıkları gecenin siyah örtüsünü lime lime etmeye başladı.

Az sonra minarelerin tepesinden gelen, gür ve tatlı sesler yeryüzüne dalga dalga yayılmaya başlayacaktı.

Âşık gönüller gaflet zincirlerini kırıp vecd ve huşu içinde ibadet etmek üzere harekete geçecekti.

Namaz kılan, Mevlâsına dua için ellerini açan insanların yanında, o, bir naz ve eda ile doğmaya çalışan gün ve bütün mahlukat, kurtlar, kuşlar, ağaçlar çiçekler şevke gelip huşu içinde kâinatın ezeli ve ebedi sultanına doğru secdeye kapanacaklardı.

Doğrusu yepyeni bir gün başlayacaktı. Yine ilahî kanunun değişmeyen emrine uyulacaktı. Günler geceleri, geceler de gündüzleri takip edecekti.

Zincirleme hadiseler, nasıl maziden sıralanıp bugüne gelmişse, istikbale doğru aynı şekilde istikamet tayin edecekti.

Mânâ denizinde kendisini eriten insanların yanında, elbette gaflet uykusunu kendisine sığınak seçenler de olacaktı.

Mânâsızlık denizine atlayıp, insafsız bir girdabın akıntısında boğulup kalacaktı.

Nihayet gece, Rabbinin kendisine verdiği nöbet saatini doldurmuştu.

Artık insanın gözbebeklerinden görüntüyü silip ufkunu karartan gece, gidiyordu.

Nurdan damlalar gibi siyah örtünün üzerine simli parlak noktalar serpilmeye başladı. Cılız aydınlıklar, siyah çarşafın üzerini ahenkli bir şekilde terk etmeye başladı.

Nihayet yeryüzünden gökkubbeye köprü olan sesler başladı.

“Allahu Ekber, Allahu Ekber...”

Bu seslerin her gün aynı saatlerde yankılanması, uykunun insan ruhunda katmerlendiği vakitlere rastlar.

Sedat Bey, uyandığı zaman öfke doluydu. Dişlerini sıktı, aynı seslerin devamı onu rahatsız etmişti. Yorganı kafasına çekip homurdandı.

“İbadetlerini sessiz sedasız yapsalar olmaz mı?”

Rahatı iyiden iyiye kaçmıştı. Hanımına baktı. Sesler, kulaklarına çekilen uyku perdelerini aşamamıştı. Dışarıya çıkma ihtiyacını duyup yatağından kalktı. Uykunun verdiği sersemlikle lambayı yaktı. Yarı kapalı gözleri, saati arıyordu. Az sonra bulduğunda gördü ki vakit ona göre daha çok erkendi. Akrep dördün, yelkovan on ikinin üzerinde görünüyordu.

Vücuduna çöreklenen uyuşukluğu atmak için âdeta çaba göstermişti. İhtiyacını gidermiş, odasına dönüyordu. Bir-

denbire duraklayıp yarı açık gözleri ile ışık sızan odaya doğru baktı. Rüzgârın önünde sallanan ağacı andırıyordu.

“Allah Allah,” diye şaştı. “Gecenin bu saatinde...”

Kapısından ışıklar sızan odada, oğlu kalıyordu. Aklına imtihan geldi. Merakını az da olsa yitirmişti. Cihan, üniversite imtihanlarına katılacaktı.

“Deli çocuk,” diye söylendi. “İşi gücü ders çalışmak oldu.” Gülümsedi, kararsız adımlarla yürümeye başladı. Kafasında soru işaretleri bırakan merak, onu yeniden durduruyordu.

“Yorulacak,” diye mırıldandı. Yorulan kafalar sıhhatli iş görebilmekten uzaktır. Bunun için de Cihan’ı ikaz etmeye karar vermişti. Belki de ışığı yanık unutup sızmıştı. Sessiz adımlarla yürüyüp kapının mandalına dokundu. Yavaşça açıp içeriye baktı. Beklediğini bulamamanın üzüntüsü onu sarsmıştı. Biraz evvel gülümseyen insan, şimdi isyan doluydu. Acımanın yerini öfke, sevginin yerini sitem bulutları sardı. Suratı, ekşi çizgilere yataklık ediyordu.

Titriyordu. Sinir bozukluğu ile çalkalandı. Az önce miskinleşen bedeni, uykulu hâlini çoktan yitirmişti. Gözleri alev püskürten kuyulardan farksızdı.

“Cihan!” diye bağırdı.

Bekledi, cevap gelmiyordu. İşin garip tarafı, Cihan aynı hareketleri tekrar etmeye devam ediyordu.

Sedat Bey, kızgın kızgın içeriye daldı. Seslenişinin önemsenmeyişi onu çileden çıkarmıştı. Yanı başında dikilip, “Cihan!” diye haykırdı.

Cihan, büyük bir kararsızlık içinde kalmıştı. Sıkıldı, titredi, terler döktü. İki şeyden birine itaat etmesi gerekiyordu. Gönlündekini tercih edip babasını ihmale karar verdi. Sedat

Bey bunalmıştı. Gücü kendisine yetti. Bir hışımlı odasına gidip sigarasını alıp diğer odaya döndü. Titreyen parmakları kibriti zorla yakmıştı. Hemen önündeki kanepeye oturup Cihan'ın kendisine dönmesini bekledi.

Cihan, namazını bitirmişti. Selam verdikten sonra, babasından yana baktı. Dehşet saçan çehreyi görünce doğrulup ayağa kalktı. Tüyleri diken diken olmuştu. Elmacık kemiklerinin üzerinde kırmızı güller açıldı. Babasının hiddet saçan sorusu üzerine yüzü limon gibi sarardı. Babasının alev alev yanan gözlerine bakıp kıvılcım boşaltan dudaklarına dikkat kesildi.

“Gecenin bu saatinde ne yaptığını sanıyorsun?”

Büyük bir suçun tutuklusu gibi kabuğuna çekilmişti. Mahcup bir görüntüyle yorgun bir cevap verebildi.

“Namaz kılıyordum.”

O garip düşünceli insan, yeniden parladı.

“Senin o aydın kafanı kimler örümceklendirdi?”

“Baba!”

Cihan'ın taşıdığı sözcük, hayret ifadesinin en büyüğü oluyordu. Oysa doktor adayı Vedat, ona huzurun Allah'a yaklaştıkça artacağını öğütlemişti. Üstelik örümcek kafalı diye yakındığı bu insan, tıp fakültesinin sayılı öğrencilerinden biriydi. Babasının ithamları ile Vedat'ın öğütlerini akıl terazisine koydu. Daha biraz önce, ilahî huzurdaki gönül rahatlığını düşünüp dindarlığın gericilik olmadığını doğruladı.

Sedat Bey, savunduğu fikri kabul ettirmek için bağırdı. Oğlunu etkisi altına alabilmek, onda daha yeni filizlenen taptaze duyguları söküp atmak istiyordu.

“Din artık devrini tamamladı. İlmin sonsuzluğuna varmakta olan insan, orta yerde gözükmeyen hiçbir kuvvete inanmaz. Hayallerle uğraşıp meydanda olmayan kuvvetlere teslimiyet göstermek aydın insanlara göre değildir. Sedat Bey’in oğlu da böyle olacak, anlıyor musun? Öürümcek kafalı değil!”

Cihan, tek kelimeyle şaşırmişti. Ne yapmıştı da bu kadar ithamla karşı karşıya gelmişti?

“Baba,” diyerek teessürünü ortaya koydu. “Kötü bir iş mi yaptım? Durmadan hakaret ediyorsun.”

Dişlerini sıktı. Yay gibi gerilen kaşlarının arası bile isyan doluydu. Dudaklarıyla onları dağıtmaya çalıştı.

“Yaptığın hareketler, bu asrın çok gerilerinde kaldı. Sonu toprak olacak insanın, hiçbir kuvvete ihtiyacı yoktur.”

Cihan, halsiz düşmüştü. Benzi gittikçe sarardı ve uçtu.

“Baba!” diye haykırdı. “Çok büyük konuştun. Allah sevgisinin başlangıcındayım. Bana bu konuda yardımcı olmadın, bari kafamda kurmaya uğraştığım tertemiz dünyayı yıkmaya çalışma! İlmin sonsuzluğuna yaklaştı dediğin insan, âciz değilse acı sonunu toprak olmaktan kurtarsın. Bu da ancak âcizlerin hayallerinde kalacaktır. Böyle olunca da kul olunacak tek kuvvet vardır, o da Allah’tır. Ona yaklaşmamı engelleyecek hiçbir kuvveti güçlü bulmuyorum.”

“Cihan!” diye çınladı odanın içi. “Cihaaaan! Aydın insanlar tutucu olmazlar. Sen de olmayacaksın, sen de!” diye haykırdı.

Daha söylenecek çok söz vardı, ama yeni bir arayış heyecanı içinde çırpınan genç, susmayı tercih etti.

Sedat Bey, odasına gittiğinde artık uyuyamaz olmuştu. Sağa döndü, sola döndü, yatak onu yorgun düşürmüştü.

Kalktı. Kahvaltı bile yapmadan ortağı olduğu müesseseye vardı. Sınırları haddinden fazla gergindi. Masasına oturur oturmaz, sigarasını yaktı. “Cihan,” diye düşüncelerini tazeledi. “O dinamik genç, içgüdüsündeki mistik havaya teslimiyet göstermiş.”

Ortağı Sedat Bey’i üzgün bulunca meraklandı.

“Sizi düşünceli buldum.”

“Ah,” çekti. Tırnaklarının uçlarından, saçlarının tellerine kadar taşmak üzere olan bir bendi andırıyordu. Rahatlayabileceğini düşünerek taşıtı.

“Cihan” dedi. “Cihan...” Anlattı anlattı...

Eşref Bey cevap olarak acı acı gülümsedi. Şikâyetin, yakınmanın bu kadar enteresan olanına belki de ilk defa rastlıyordu. Eskiden Cihan gibi olmayan gençleri ayıplarlardı. Ya şimdi?

Zaman, o eşsiz mimariyi yok eden zihniyetin zaferi için alkış mı tutuyordu? Eşref Bey, kendisi de bu değerlerden yoksun olmasına rağmen üzüldü.

Rahatlayabilmek için Eşref Bey’in gözlerine bakan Sedat Bey, beklediğini bulamamışlığın yorgunluğunu çekiyordu. Ortağı ona bu fırsatı vermek istememişti. Belki de inançsızlığın bu noktasına varan insanla tartışmanın yersiz olacağını düşündüğü için sükût ediyordu.

İz

Güneş yemyeşil tabiatın üzerinde, sedef sedef dökülüyordu. Zaman hayli ilerlemiş, kuşluk vakti yaklaşmıştı.

Babası ile olan münakaşasından sonra bütün düşünceleri allak bullak olmuştu. Vedat ile babasının fikirleri arasında çırpınıp durdu. Sarsıntı geçirmekte olan dünyasını, sağlam temeller üzerine oturtabilme için Vedat'a gidiyordu.

“Vedat Ağabey,” diyecekti.

Önünden geçtiği parktan, acı acı çığlıklar yükseldi. Kurmakta olduğu bütün hayalleri unutup gözlerini sestene çevirdi. Heyecan doluydu.

“Tûba!” diye haykırdı.

Yıldırım gibi koşup yanına vardı. Telaşından ne yapması gerektiğini bilemedi. Olay yerinde dikilen İsmet'e ve Ebru'ya baktı. Cebinden mendilini çıkartıp Tûba'nın alnından sızan kanları sildi. Yarayı ehemmiyetsiz görünce rahatlamıştı. Tûba, halasının kızıydı. Kollarından tutup ayağa kaldırdı. Sinirleri gergin, benzi solgundu. İsmet'e kızarak baktı. Belki de ne kadar öfkeli olduğunun farkında değildi.

“Ne yaptınız bu çocuğa?” diye bağırdı.

Ebru, İsmet'in amcasının kızıydı. Korkusundan rengi kaçı, titredi. Kabuğuna çekilen kaplumbağa gibi Tûba'nın yanına sokuldu. İsmet, Cihan'ın dehşet saçan gözlerinden etkilenmemişti.

“Kaza,” dedi. “Tahterevallide Ebru ile birlikte oynuyorlardı. Biraz takılayım dedim. Ebru küsüp tahterevalliden indi. Tûba, tahtanın yerdeki ucunda oturup suratını ekşitti. ‘Pis,’ diye homurdandı. Kızdım. Tahterevallisinin havada kalan ucuna kararsız basmışım, düştü.”

Cihan, avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Sersem ruhlı! Sen çocuk bahçesinde oynayacak yaşı çok gerilerde bıraktın.”

İsmet, oldum olası Cihan'ı kıskanır, onun başarılarına gıpta ederdi. Arkadaşları arasındaki şahsiyeti, hele son günlerde Cihan'ın liseyi iftiharla bitirirken kendisinin sınıfta kalışı onu çileden çıkarmıştı. Hatayı kendisinde aramadan arkadaşına haset edişi, gülünecek kadar enteresandı. Muhatabını küçük düşürebilmesi için akşam babasının evde naklettiklerini hatırladı.

“O senin gibi örümcek kafalı gericilerin düşüncesi!” diye bağırdı. “Oyunun yaşı yoktur.”

Cihan, bu hakaretin benzerini daha bir akşam öncesi, babasının ağzından duymuştu. Tûba'yı kendi hâline bırakıp İsmet'in yakalarını topladı. Sarstı, sarstı, sarstı... Her hâli ile dehşet tablosu arz ediyordu.

“Ben örümcek kafalı değilim. Gericici değilim. Sözlerini geri al, geri al!” diye tehdit etti.

İsmet, işin bu raddeye varabileceğini kestirememişti. Korktu, titredi ve elinden kurtulabilmek için, “Baban, babama anlatmış,” diye inledi.

Halsiz düşen parmakları, asılı kaldığı yerden koptu. Kolları, yorgun bir hareketle yanlarına düştü. Kısık bir ses, “Babam mı?” diye fısıldadı.

İsmet, az da olsa rahatlamıştı.

“Baban...” diye geriledi. “‘Bizim oğlan gerici,’ demiş. ‘Örümcek kafalı, çağların ötesinde yaşıyor,’ demiş. Şimdi inandın mı? İşte benzerin de halanın kızı, Tüba daha ortaokula başlamadan, ben erkeklerle birlikte okumam diye diretti. İtiraz etsene!”

Cihan, acı acı gülümsedi.

“İnsanlardaki kendini esirgeyebilme hasleti, kendisi ile gelişmekte olan asalet duygularıdır. Bununla alay değil, iftihar edilir.”

Cihan’ın cevabı İsmet’in katıla katıla gülmesine sebep olmuştu.

“Asaletin, odacı çocukları ile odacının yeğenlerine düştüğünü senden işittim!” diye haykırdı.

Bu itiraf, Cihan’ın beyin kabını insafsızca iğnelemişti. İsmet’in yakalarından yeniden asılıp insafsızca sarstı.

“Benim babam odacı değil, anlıyor musun? Odacı değil!”

Her insanın aynı malzemededen yapılmış olduğunu unutulurlardı. Tıpkı çağın aydınları, makam delisi şöhret budalaları gibi... Çöpçünün de cumhurbaşkanının da et, kemik, kan ve sudan ibaret olduklarından habersiz...

İsmet, belki de oğlunun, babası hakkında duymak fırsatını bulamadığı hayat hikâyesini, Cihan’ı küçümsemek için anlatıyordu.

“Bırak şu yakamı, yalan söylediğimi mi sanıyorsun? Baban senelerce önce Ticaret Bankası’nın odacısıymış. Demirin zam göreceğini duyup babama koşmuş. O da edindiği

büyük kârdan, babana hisse vermiş. Şimdi de aynı işyerinin ortakları... Anlıyor musun, aynı işyerinin... Babam size bu fırsatı vermeseydi belki de cami avlularında avuç açardınız, avuç!” diye coştı.

İsmet’in hakaretleri Cihan’ın tahammül duvarlarını aştı. Alev alev yanan avuçlarını sıkıp yumruklaştırdı ve rakibinin suratında soğuttu. Ebru, alnından kanlar sızan Tüba’ya sıkı sıkı sarılırken İsmet yerleri kavradı. Elini suratındaki sıcaklığa götürdü, ılık ılık kanlar yürümüşü. Avuçlarının kızılığına baktı. İçi soğuk soğuk oldu.

“Pis gerici,” diye homurdandı.

Kendisini zorlayarak ayağa kalktı. Cihan’a hain hain baktı. Ceketinin cebinden çıkardığı sustalının düğmesine kinle dokundu.

“Seni geberteceğim!”

Cihan, ciddi bir saldırının hedefi olmuştu. Korunmak istedi. Geri geri çekildi. Gözlerini kin bürüyen gençten korunması gerekiyordu. Gözü, ayağının ucunda duran ucu sivri bir taş a eğildi. Ancak istediği çabuklukta yukarı doğrulamadı. Sol kolu ile göğsü arasındaki boşluktan derin bir bıçak yarası almıştı. Büküldü, sendeledi, kamburlaşan belini güçlkle doğrultmayı başarabildi. İçinden ılık ılık bir acının düğümlendiğini duyuyordu. Gözlerini bürüyen hırs, ona ayakta durabilme şansı tanıyordu. Karşısında, “Ne yaptım?” der gibi aptallaşıp uyuşan İsmet’e baktı. Avucunun ortasında sıkışan, sivri uçlu taşı hedefine gönderdi.

İsmet’in suratı tanınmaz olmuştu. Burnundan ve yanığından akan kanlar onu korkunç bir hüviyete sokmuştu. Ayakta hayalet gibi sallandı. Başı döndü, gözleri karardı, parkın ortasına pelte gibi yığılıp kalmıştı. Cihan da gücünü

yitirmişti. Taşımakta güçlük çektiği vücudunu önce dizlerinin üzerine, sonra da çimenlerin yeşil örtüsüne bıraktı.

Tûba ile Ebru'nun çığıllıkları parkın ortasında kulakları tırmalarken bekçi olay yerine koştu. Her ikisi de derin yaralar almıştı.

Cihan, İsmet ve Tûba, kaldırıldıkları hastanede tedavi görürlerken, Ebru her iki aileyi durumdan haberdar etti.

Aileler arasında durum oldukça gergindi. Haberi duyan, soluğu hastanede aldı. İkisi de ayrı ayrı odalarda tedavi altına alınmıştı. Tûba, alnına yapıştırılan bantla koridorda dolaşırken anne ve babasını görüp koştu.

“Tûba bırak şu ağlamayı! Cihan ağabeyin nerede?”

Suçlu suçlu önlerinde yürürken odayı gösterdi. Cihan'ın kol küreği üstündeki yara, on dikişle kapatılmıştı.

Her ikisinin ayrı ayrı kaldıkları odalarda matem havası vardı. Anne Nigâr Hanım, İsmet'in başucunda nefesini nefesine yetiştiremezken, baba Eşref Bey sargılar içinde yatan oğluna sordu.

“İsmet, oğlum nedir bu olup bitenler?”

Kansızlıktan rengi kül gibi olmuştu. Gözlerinin altında yeşil yeşil damarlar kabarmıştı.

“Pis gerici,” diye fısıldadı. “Odacının oğlu yaptı.”

Baba, hayretinden dudaklarını ısırırken, Nigâr Hanım soru soracak kadar hazır değildi. Oğluna bakıp sessizce ağladı.

Sedat Bey, oğlunu serum takılı olarak görünce, yıkılmıştı.

“Cihan!” diye koştu.

Ana, oğlunun karyolasına kendisini zorla bırakabilirdi. Hicran, Cihan'ın gözlerinin içine baka baka ağladı. Ana, gözleri iri iri yaşlarla dolan oğlunu öptü, okşadı ve sızlandı.

“Seni bu hâllere koyan eller kırılın, eller!” diye hıçkırıldı. Tûba, enişte ve hala, gerilerde seyirci kalmışlardı. Sedat Bey sorusunu tazeledi.

“Cihan, oğlum ne oldu sana böyle?”

Taşlardan ses geldi, Cihan'dan ses seda çıkmadı. Sitemkârdı. Doluktu, sızlandı ve babasını görmemek için yüzünü duvardan yana çevirip ağladı. Sedat Bey, dudaklarını çiğneyen anaya ve heyecandan titreyen kızına bakıp, “Bizi yalnız bırakın,” dedi.

Ana, kız, enişte, hala ve Tûba, sebep bile sormadan odayı terk ettiler.

Kapı arkasından kapanıncaya kadar sükût devam etmişti. Baba küskün oğluna sordu.

“Dargın mıyız?”

“...”

Cihan, uyur gibi gözlerini yumup hıçkırmamak için dişlerini sıktı. İçindeki burkuluş odanın sessiz havasını çınlatmak için, zamanın biraz daha daralmasını bekliyordu. Dudaklarını dişlerinin arasından çekmemekle bu hâli ertelemeye çalıştı. Yüzü kendisine dönük olarak babasını dinliyordu.

“Cihan, evlatlar babalarına küserler mi?”

Ses tonu gittikçe düştü, kızgınlık merhamete, merak siteme döndü.

“Aç şu gözlerini be çocuk! Erkekler küsmezler, ağlamazlar. Karşında duran düşmanın değil ya, nihayet ben de bir babayım.”

Cihan'ın başvurduğu sabır bendini yıkmıştı. Islak kırpiklerini aralayıp yüzünü ağır bir hareketle babasından yana çevirdi.

“Babalar evlatlarını başkalarına şikâyet ederler mi?” diye hıçkırdı. “Devlet sırrını başkalarına para karşılığı satan adama baba diyemem. Odacılığınla iftihar etseydin de alnımıza bu kara lekeyi sürmeseydin. Bizleri haram lokmalarla büyütünceye kadar aç koyup şerefle büyütseydin. Bunlar da yetmezmiş gibi, ‘Oğlum örümcek kafalı, gerici,’ demişsin. Bunları duyar duymaz gelip boynuna mı sarılıydım?”

Sedat Bey, tek kelime bile söyleyememişti. Olayı koridorda bekleyen Tûba'dan öğrenebilmek için dışarı çıktı. Kafası karışık düşüncelerin pazar yeri olmuştu. Demek ortağı evinde böyle övünüyordu. Çocukları sokaklarda aynı türküyü söyleyip gezer olmuştu.

Kindar bir adamdı. Bütün inançsızlar kadar kindar...

“Görüşürüz Eşref Bey,” diye homurdandı. “Sana öyle bir son hazırlayacağım ki cami avlularında kim el açarmış göreceksin.”

Soruşturmaların sonunda, İsmet suçlu bulunmuştu. Ancak suratındaki yara Cihan'ı da masum göstermekten uzak tuttu. Teklif edilen barış, şart oluyordu.

Sular, akar akar da durulur ya, bu olay pek öyle olmadı. İki ortak arasında olduğu gibi, iki aile arasındaki huzursuzluk da her gün biraz daha büyüdü.

Günler, ateşli sözlerin potasında eriyip tükenirken hadise Tûba'nın alnında çizgi, İsmet'in sol yanağında derin bir iz ve Cihan'ın kol küreğinde gizli gizli kanayan yara olarak kaldı.

Ayna

İsmet, aynalara bakamaz olmuştu. Sanki kendisini görmekten korkuyor, ürperiyordu. Artık eski İsmet değildi. Çirkinleşmiş, değişmişti. Sert bir taşın, suratına insafsızca işlediği iz içinde aşağılık duygusu olarak kaldı. Aynalar kinini besledikçe, dudaklarına, aynı isim diken diken battı.

“Cihan...”

Sedat Beylerin evi önünde beklemekten bıkmıyordu. Yemin etmişti. Cihan, kendisinden daha da çirkin olacaktı. Aksi hâlde kavgaya bitmeyecekti.

Annesinin yakarışı, babasının tembihleri üzerine Cihan, dışarıya çıkamaz olmuştu.

İsmet, hasmının karşılık vermeyişine kızılıyordu. Belki de kolundaki yara, kavgayı göze alabilecek kadar şifa bulamamıştı. Pencereden dışarıya dökülen yorgun bakışlar, İsmet’in düşüncelerini doğrular gibiydi. Yorgun nöbetçi, Sedat Bey’in evden çıkışından, akşam eve dönüşüne kadar, usanmadan bıkmadan, cadde kenarında Cihan’ı bekliyordu.

Hadiselerin akışı iki ortağı da etkiledi. İkisi de soğuk bir barış içinde işyerlerine gelip gitti. Nihayet Sedat Bey’in sabrı taşmıştı. Sabah şirkete gelir gelmez bağırdı:

“Eşref Bey, Eşref Bey! Oğluna sahip çıkmazsan, bilesin ki sonuç tamiri güç bir facia olacak.”

Eşref Bey üzgündü.

“Ne yapayım istiyorsun Sedat Bey? İnsanın gücü sadece evladına yetmiyor. Sen sözünü dinletebiliyor musun sanki?”

Dişlerini sıktı, dudaklarını çiğnedi.

“Günah benden gitti. Bir daha o kapıda görürsem...”

Hadise tam yirmi günü geride bırakmıştı. İsmet, ne yalvarmalara ne de tehditlere kulak asıyordu. Sabah erkenden kalkıp yüzünü yıkadı, saçını taramak için aynanın karşısına geçip tarağa sarıldı. Elleri titriyordu. İçinde buruk buruk düğümlenen bir acı, gözpınarlarından taştı. Yumruklarını kıyasına sıktı, dudaklarını çiğnedi. Ona ıstırap veren sancılar dinmek bilmiyordu.

“Olmaz! Olmaz!” diye bağırdı. Yumrukları aynanın üzerine, ağır bir darbe gibi yapıştı. Parça parça bölünen camların kırıkları üzerinden, al al kanlar yürüdü.

Nigâr Hanım, oğlunun gür sesiyle yatağından sıçramıştı. Koşarak İsmet’in kaldığı odaya geldi. Heyecandan tüyleri diken diken olmuştu.

“İsmet!” diye feryat etti. “Nedir bu hâlin?”

Ellerinin kesilen yerlerinden kanlar sızarken, yumruklarını kırık aynanın üzerinden daha yeni çekmişti. Yüzünde acı yüklü çizgiler belirmişti. Annesine bakmaya utandı. Al renkli parmaklarını suratına perdeleyip yüzükoyun yatağına uzandı. Hiçkırıyordu. Beyaz çarşaf kırmızıya boyanmıştı. Ana, gözyaşları içinde İsmet’in ellerindeki cam parçalarını temizledi. Merhamet dolu bir kadındı.

“Oğlum,” diye acındı. “Bu tatlı canına yazık değil mi? Allah’ın, verdiği emanete işkence günahdır.”

İsmet, göğüs geçirdi, titreyen dudaklarla, “Anne,” diye sızlandı. “Ömrüm boyunca suratımda o gericinin nişanını nasıl taşıyabilirim?”

“Deli çocuk, o iz, yanağının üzerinde bir süs gibi duruyor. Hem gerici demekle ne istiyorsun, bilmiyorum. Annen de gerici midir?”

“...”

“Cihan, bir defa namaz kılmaya kalkmış, gerici damgasını yemiş. Senin annen o yüce huzurdan hiç geri durmadı. İlahî duygular insanda yükseklik nişanesidir. Keşke sen de öyle olabilseydin. İşte, kinin ne kadar kötü olduğunu o zaman anlayabilirdin. Gerici diye hücum edilen zihniyet, senin öz benliğindir. Kasıtlı dillerin horladığı, şerefsiz iftiralara hedef tutup yıkmaya çalıştığı maneviyatındır. İşte sen ve senin gibi niceleri, o iğrenç müessesenin kınaladığı kurbanlarsınız.”

“Anne!”

“Sus!” diyerek parmaklarını oğlunun dudaklarına kapadı. “Yeter oldu korkulu günler yaşattığın. Eğer annensem, seni büyütüp emek verdimse, onların hatırı için olsun vazgeç...”

Hırçın bir çocuk gibi kafasını yataktan kaldırıp yerinden fırladı.

“Vazgeçmek mi?” diye haykırdı. “Bu iğrenç yaranın daha beterini onun suratına açmadıktan sonra, öyle mi?”

“Oğul; kin, sahibine hep felaket getirmiştir. Bırak şu karanlık düşünceleri... Yalvarırım bırak!”

Evin orta yerinde kızgın kızgın bekledi.

“O pis gerici, karşımda salına salına gezdikçe vazgeçmek bana ölüm demektir anne, ölüm! İçimdeki kurt, beni

kemirdikçe onun varlığına bile tahammül gösteremem, varlığına bile!” diye hıçkırdı.

Düşüncelerinin dengesi iyice bozulmuştu. Şuursuz bir vaziyette kitaplığın gizli gözünü açtı. Babasının ruhsatlı tabancasını arıyordu. Buldu.

Nigâr Hanım’ın gözleri alev alev parlamıştı.

“İsmet! Bırak o tabancayı elinden, bırak!” diye bağırdı.

Artık İsmet’ten cevap gelmez olmuştu. Kapı yıldırım gibi açılıp, şimşek gibi geriye çarptı. Dengesiz vücut, çabucak gözlerden kaybolmuştu. Ana halsiz düşmüştü. Vücudunu telefonun başına güçlkle sürükleyebildi. Heyecan komasına girmişti. Ahizeyi kaldırıp numaraları tuşlayabilmek için bir hayli zorlandı.

“Eşref...” diyebilirdi. “Oğlun tabancayı alıp...” Artık konuşamıyordu. Ahize, elinden yere düştü. Daralan nefesini genişletebilmek için yatağa güçlkle uzandı.

Eşref Bey aptallaşmıştı. Bir an yerinde uyuşuk uyuşuk kaldı. Sedat Bey’in yüzüne durgun durgun bakarak, “İsmet...” diyebilirdi. “Tabancamı almış.”

Koştı. Arkasına bakmadan, cevap beklemeden koştu. Arabasına bindiği gibi yerlerden tozlar çıkartarak sürdü.

Şuuru yerinde değildi. Vücudu buhar gibi tüten ter damlacıklarının istilasına uğramıştı. Gözleri kanlanmıştı, tetiğe dokunan parmağı titrekti.

Sedat Beylerin bahçe kapısına kadar hep böyle koşarak geldi. Bahçeye açılan kapıya gerilip sırtını dayadı. Günlerdir içinde kümelenen kin, dudaklarından alev alev boşaldı.

“Cihan! Cihaaan!”